

Zsörtölődés egy sikerületlen telefonhívás után

Hogy ő! és hogy alszik! (most nem, majd később, netán),
„majd megmondom neked”...
Ízelegsd a mérget! utolsó cseppig az ürmöt!
Micsoda bizonyossága létének e harmadik személy,
e másodikból elémlépett, élménvárszolt idegenség,
lényeggé válik e női ajkon, hangon, amelynek nagyobb dolgokról
van tudomása,
mint te, s a te valamennyi siváran viselt dolgaid!
Lehet Kati, lehet Eufrozina, balerina, heroina, princessz és
mulatressz,
a világ minden nőnem-képzőjét megcsillantja előtttem
s visszavonja ez az éj, hideg éj, kezdődő tél hideg gubanca,
de állj. Máris megfélemedtél? A tárgyra!
A ki nem mondhatóra, ki nem mutathatóra!
Milyen édes az irigység! Valakinek az álmát vigyázzák!
Még akkor is, ha langy megszokás lengi körül, akkor is,
ha horkol, ha társasági pózba helyezkedik e szoprán,
hogy fölcsendüljön, azért maga köré fogadja
ó, milyen animális... nemzedéktársad lényegét, férfi-voltát,
létét, lényegét? Firtatnod sem érdemes,
fő, hogy tudnak róla, testközelségből,
még ha lelke távolabb van is a hitvestől, mint a Szíriusz,
jaj, ki mondja meg?
Hogy mellékes mozdulatai, pattanásai, kinövései és agyának
rebbenése
hánymilliószor tarthat e delejnek, hogy iránytűje biztos,
ez, ez a fontos. Tudomásul ez veendő.

A varjuraj

Varjakat hallok. Az első fagyok prédalesőit.

Itt, városomba. Semmimben. Szobámban.

Hallom őket

surrog tova

Jaj nekem. Jaj, akinek nincs otthona.

Most vigyázz. Rendeződj el szép komótosan.

Úgy, hiszem már sötét van. Egy kis vitamint még ma estére.

S gondosan hajtsd be lepedődet

éjszakád kezdetén.

Budapest

Bárdos László